№ 11. WILNO, 1 LISTOPADA 1934 R. ROK V

WILEŃSKI PRZEGLĄD PRAWNICZY

MIESIĘCZNIK

REDAKCJA i ADMINISTRACJA: Wilno, ul. Ad. Mickiewicza 49 m. 2.
Konto czekowe P. K. O. № 81.610.
Prenumerata roczna 10 zł., półroczna 5 zł., kwartalna 3 zł.
Cena numeru pojedyńczego 1 zł.

EMANUEL SMILG, Adwokat.

Prawo ubogich dla Powoda Cywilnego.

(Na marginesie orzeczenia Sądu Najwyższego K. 31/34) *).

Zasadniczo rozstrzygnięcie pewnej kwestji przez Sąd Najwyższy uważać należy za ostateczne i miarodajne załatwienie powstającego zagadnienia prawnego. Roma locuta, causa finita.

Jednakże podnieść wypada, że zdarzyć się może, iż w praktyce realizowanie wypływającej z danego orzeczenia Sądu Najwyższego tezy prawnej napotyka na nader poważne trudności, w związku z któremi powstaje wątpliwość co do celowości danego rozstrzygnięcia i konieczności rewizji judykatury. W praktyce sądów kasacyjnych o większym stażu niż nasz Sąd Najwyższy, naprzykład niemieckiego Reichsgerichtu lub Senatu Rosyjskiego, znane są liczne wypadki, kiedy właśnie w związku z powstającemi w praktyce wątpliwościami pewna teza prawna poprzednio ustalona ulegała radykalnym zmianom.

Otóż w zbiorze orzeczeń Sądu Najwyższego Izby Karnej Nr. 31/34 wydrukowane jest orzeczenie Pełnego Kompletu Izby II Sądu Najwyższego, dotyczące zagadnienia, czy służy zażalenie od postanowienia Sądu odmawiającego prawa ubogich, a wydanego w trybie art. 573 p. 2 K.P.K., i zagadnienie to rozstrzygnięte zostało w ten sposób, że zażalenie takie nie służy. W związku z tem, Sądy w praktyce stosują zasadę wypowiedzianą w tem orzeczeniu również i do wypadku, kiedy zażalenie w przedmiocie odmowy przyznania prawa ubogich składa powód cywilny.

Takie załatwienie w każdym razie wydaje się nietrafnem.

Przy badaniu więc kwestji, czy pomienione orzeczenie Sądu Najwyższego—niezależnie nawet od kwestji merytorycznej celowości samej tezy tegoż orzeczenia — może mieć wo-

*) Zastrzegając, że nie podzielamy poglądów autora, zamieszczamy powyższy artykuł ze względu na znaczenie poruszonego w nim zagadnienia.

góle zastosowanie do powoda cywilnego, czy też ma na względzie tylko oskarżonego, należy zastanowić się z jednej strony nad specjalną rolą powoda cywilnego w procesie karnym i wypływającemi z tej roli jego konsekwencjami, a z drugiej strony należy uważnie przeanalizować motywy uzasadnienia pomienionego orzeczenia i rozważyć, czy mogą one się utrzymać w stosunku do powoda cywilnego.

W tej mierze zaznaczyć wypada co następuje:

I. Rola powoda cywilnego w procesie karnym jest przecież osobliwa. Powód cywilny jest coprawda takim samym powodem, jak każdy powód w procesie cywilnym, czyli stroną, która domaga się zasądzenia od strony przeciwnej na jej rzecz pewnej kwoty lub przyznania jej pewnego prawa; ale przedewszystkiem powód cywilny jest poszkodowanym w przestępstwie, którego się dopuścił oskarżony, ofiarą tej krzywdy, którą wyrządził oskarżony pośrednio społeczeństwu a bezpośrednio jemu. Powód cywilny jest zatem obok Prokuratora, jako rzecznika interesu publicznego, rzecznikiem swego interesu w procesie karnym, który jest interesem sui generis, bo sprowadza się nietylko do dochodzenia krzywdy materjalnej. W pierwszym rzędzie przeważnie chodzi powodowi cywilnemu o dochodzenie jego krzywdy materjalnej przez przyczynienie się obok Prokuratora do skazania oskarżonego

Wobec tego zasadniczo uznać należy, że powód cywilny nie powinien być traktowany w procesie w sposób, w wyniku którego zostałby on poniekąd upośledzony. W szczególności udział powoda cywilnego oprócz Prokuratora jako strony oskarżającej, domagającej się skazania oskarżonego w imię swego sui generis interesu, przedstawiającej na przewodzie sądowym przy pomocy adwokata fachowca szereg dowodów i argumentów prawnych na uzasadnienie oskarżenia i roszczenia cywilno-prawnego, — wydaje się ze wszech miar pożądanym w interesach należytego i skutecznego wymiaru sprawiedliwości. To też zasadniczo praktyka sądowa i miarodajna judykatura winne nie tyle uszczuplać lub zwężać, ile przeciwnie w miarę możności rozszerzać uprawnienia powoda cywilnego w procesie karnym w imię właśnie sprawności funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.

II. Często zdarza się, że powód cywilny zmuszony jest ubiegać się w procesie karnym o przyznanie mu prawa ubogich, tembardziej, że do normalnych przyczyn ubóstwa, opartych na skutkach ogólnego kryzysu, dochodzą w powództwach cywilnych w procesach karnych jeszcze i te wypadki, kiedy powód cywilny właśnie dzięki przestępstwu oskarżonego okazuje się w sytuacji, uzasadniającej żądanie przyznania mu prawa ubogich, naprzykład kiedy w wyniku popełnionego na nim przestępstwa staje się on niezdolny do pracy względnie pozbawiony ostatniego swego mienia i t. d.

W odróżnieniu od ogólnej zasady przyjętej w procesie karnym, że odnośne podania i skargi są bezpłatne lub ulegają zgóry określonej opłacie zasadniczej, powód cywilny dla udziału w procesie winien wpłacać wpis zgodnie z art. 575 K. P. K. „podług zasad postępowania cywilnego”, który to wpis stanowi przecież dwa i pół procent od sumy poszukiwanej; a zatem w wypadkach kiedy chodzi o przestępstwo poważne, — o tyle przynajmniej, o ile strata powoda cywilnego sięga znacznej kwoty,—winien on wnieść czasami bardzo pokaźną sumę, aby uzyskać możność wzięcia udziału w procesie karnym w charakterze powoda cywilnego. Nic też dziwnego, że powód cywilny winien ubiegać się o przyznanie prawa ubogich częściej niekiedy, niż w procesie cywilnym. Otóż w procesie cywilnym, jeśli Sąd pierwszej instancji odmawia powodowi przyznania prawa ubogich, służy mu po myśli odnośnych przepisów ogólnych, a specjalnie po myśli art. 125 K. P. C. zażalenie do drugiej instancji. Niedość tego, może on skarżyć nawet postanowienie odmowne drugiej instancji do Sądu Najwyższego. To też zdawałoby się, że winne zaistnieć jakieś specjalne, nadzwyczajne, że tak rzekę, względy, które przemawiałyby za tem, żeby w znacznie gorszej sytuacji, niż jest powód w procesie cywilnym, stał się powód cywilny w procesie karnym, w którym, jak wyżej zaznaczono, ma on przecież specjalny sui generis interes przy dochodzeniu swej krzywdy, interes notabene większy i istotniejszy z punktu widzenia dobra publicznego, niż w procesie cywilnym.

III. Wobec ustalenia przez Sąd Najwyższy w powołanem orzeczeniu zasady prawnej, że od postanowienia odmawiającego przyznania prawa ubogich zażalenie nie służy, — rygorystyczne zastosowanie tej zasady do powoda cywilnego stawiłoby go w sytuację znacznie gorszą od tej, w której on się okazuje w procesie cywilnym, gdzie on ma w tym przedmiocie środek prawny w postaci aż trzech instancyj. Otóż żadnych absolutnych względów, które przemawiałyby za tem, że zasada ta wogóle winna być stosowana też i do powoda cywilnego,— w uzasadnieniu pomienionego orzeczenia nie znajdujemy. Co więcej, literalne brzmienie tego uzasadnienia właściwie nie porusza wcale kwestji, czy zasada prawna, o którą chodzi, dotyczy powoda cywilnego, czy tylko oskarżonego.

Sądząc z uzasadnienia, wniosek Ministerstwa zgłoszony na Pełny Komplet Izby Karnej opiera się na takich raczej stanach faktycznych, które dotyczą właśnie oskarżonego, mianowicie na skargach w przedmiocie nieprzyznania prawa ubogich w postępowaniu kasacyjnem, czyli w kwestji zwolnienia od złożenia kaucji: postanowienie o nieprzyznanie prawa ubogich jest bowiem zdaniem Sądu Najwyższego postanowieniem ubocznem, czyli „rozstrzygającem w toku postępowania taką kwestję wpadkową, która nie uniemożliwia zapadnięcia wyro-

ku", przyczem nawet „od strony samej (a nie od przepisów ustawy) zależy, czy postępowanie *dalej* ma się toczyć i doprowadzić do wydania wyroku przez to, że strona wystara się o *kaucję kasacyjną* i na czas ją złoży; jeśli się zaś nie wystara, to będzie to przeszkoda faktyczna, a nie prawna do wydania wyroku" (oczywiście zatem jak należy rozumieć, do wydania wyroku w trzeciej instancji). To wszystko wskazuje, że Sąd Najwyższy miał tu na względzie właściwie oskarżonego, bo to dla niego przecież „niewystaranie się" o kaucję kasacyjną stanowić będzie przeszkodę faktyczną do realizacji środka prawnego kasacji; dla powoda cywilnego natomiast nieprzyznanie prawa ubogich skutkuje wyeliminowanie go z procesu już w pierwszej instancji, gdzie proces co do niego (w tym wypadku) nietylko nie toczy się „dalej" — jak uzasadnił swój pogląd Sąd Najwyższy — ale gdzie postępowanie w tej mierze wskutek nieprzyznania prawa ubogich wcale się nie rozpoczyna.

IV. Co się tyczy konstrukcji prawnej uzasadnienia pomienionego orzeczenia Sądu Najwyższego, to wychodzi ono z założenia, formalnie bezwzględnie trafnego, że zasadniczo rozróżniać należy takie postanowienia w postępowaniu karnem, które zamykają drogę do wydania wyroku, od tych postanowień, gdzie takie konsekwencje nie zachodzą, a to ze względu na zasadniczą różnicę ustaloną w art. 463 i 465 K. P. K. Sąd Najwyższy dochodzi do wniosku, że odmowa przyznania prawa ubogich nie tamuje drogi do wydania wyroku.

Pomijając w tem miejscu kwestję zasadności wogóle takiego poglądu, podnieść wypada, że jeśli rozważyć w takiej płaszczyźnie kwestję skutków nieprzyznania prawa ubogich, — to zachodzi pytanie, czy odmowa przyznania powodowi cywilnemu prawa ubogich zamyka jemu drogę do wydania wyroku czy też nie? Na pytanie to, zdawałoby się, nie może być innej odpowiedzi jak tylko ta, że odmowa przyznania powodowi cywilnemu prawa ubogich *właśnie zamyka jemu drogę* do wydania wyroku w danym procesie karnym w przedmiocie jego roszczenia cywilnego. Oskarżony przecież zawsze pozostaje oskarżonym w toku postępowania i zawsze jest stroną w procesie karnym ipso iure; powód cywilny natomiast jest nim o tyle tylko, o ile wpłaci wpis, względnie o ile będzie działał na prawie ubogich, a skoro nie zachodzi ani jedno, ani drugie, to nietylko przestaje on być powodem cywilnym, a raczej nie staje się takowym z samego początku i już zupełnie zostaje wykluczony od wszelkiego udziału w tym charakterze w całym dalszym toku procesu. Jeśli więc nieprzyznanie powodowi cywilnemu prawa ubogich skutkuje wogóle niemożliwość udziału jego w tym charakterze w danym procesie karnym jako strony mającej szczególny interes moralny i materjalny, to oczywiście okoliczność ta zamyka jemu drogę do osiągnięcia wogóle

w tym procesie jakiegokolwiek wyroku odnośnie jego roszczenia materjalnego.

Taka sytuacja niewątpliwie krzywdzi powoda cywilnego i przeto krzywda ta, tamująca drogę do wydania wyroku, musi mieć ochronę w postaci środka prawnego, zażalenia do drugiej instancji po myśli art. 463 K. P. K. Niesposób byłoby usprawiedliwić sytuację, która się wytwarza dla powoda cywilnego wskutek nieprzyznania mu prawa ubogich, przez powołanie się na to, że ma on przecież niezależnie od procesu karnego drogę do Sądu Cywilnego, gdzie mógłby w zwykłym procesie cywilnym dochodzić swej krzywdy; takie rozumowanie byłoby sprzeczne z dobrem publicznem i interesem wymiaru sprawiedliwości, bo w istocie byłoby to odsyłaniem do innego forum, co przy odsyłaniu poszkodowanego, naprzykład do Sądu Honorowego, lub Dyscyplinarnego, lub Polubownego stanowi przecież w analogicznych wypadkach odmowę wydania wyroku w normalnem postępowaniu karnem.

V. Z powyższych rozumowań wynika, że skoro powodowi cywilnemu odmowa przyznania prawa ubogich zamyka drogę do wydania wyroku w procesie karnym, — to przyjść wypada do wniosku, że powodowi cywilnemu w procesie karnym właśnie po myśli art. 463 K.P.K. służy zażalenie od postanowienia Sądu pierwszej instancji, odmawiającego przyznania prawa ubogich. Orzeczenie zaś Sądu Najwyższego Nr. 31/34 bynajmniej nie stoi temu na przeszkodzie, bo uważa, że odmowa przyznania prawa ubogich nie zamyka drogi do wydania wyroku, a zatem orzeczenie to mogło mieć na względzie tylko oskarżonego; wszelka zaś inna interpretacja, rozszerzająca tezę tego orzeczenia na powoda cywilnego, wydaje się niesłuszną.

Najlepiej byłoby oczywiście, gdyby w tym przedmiocie wydane zostało specjalne wyjaśnienie, a to w celu zapobieżenia trudnościom, które w tej kwestji powstają w praktyce sądowej i skutkują przy identycznym stanie rzeczy diametralnie sprzeczne rozstrzygnięcia tego zagadnienia.

GIERC CZARNY.

Sądownictwo polubowne w latach przejściowych.

(Dokończenie).

Przechodzimy do drugiego podstawowego pytania:

Jakie postępowanie należy stosować, jeżeli zapis powstał za czasów obowiązywania dawnej procedury?

Decyduje tu wyżej wypowiedziana zasada, mianowicie, że przedewszystkiem stosują się do tego postępowania przepisy

nowego Kodeksu. Ustępstwa na rzecz przepisów procedury dawnej mogą być uczynione dopiero w razie kolizji tych przepisów z postanowieniami K. P. C., o ile od ich zastosowania zależy sama możność działania sądu polubownego w danej sprawie albo ochrona praw, nabytych przez strony; decyduje również wola stron, jasno w zapisie wyrażona. Lecz sama możliwość kolizji w tej dziedzinie czysto procesowej jest znacznie mniejsza i rzadsza.

Tak gdyby strony określiły w zapisie, za czasów ustawy dawnej sporządzonym, tryb postępowania przed sądem polubownym, byłby on zachował, naszem zdaniem, swoją moc. Właściwie nie byłoby tu w większej części wypadków nawet żadnej kolizji, albowiem K. P. C., jak również dawne ustawy procesowe stoją na tem stanowisku, że strony mogą określić same tryb postępowania przed sądem polubownym (art. 494 par. 1 K. P. C.). Jednakże w razie, gdyby zapis zawierał postanowienia, sprzeczne z obowiązującemi przepisami nowej procedury, postanowienia takie, z naszego punktu widzenia, zachowują swoją ważność. Pozatem sąd polubowny, powstały na mocy dawnego zapisu, korzysta ze wszystkich postanowień K. P. C., naprz. z pomocy Sądu Grodzkiego, dla wykonania czynności (przesłuchania strony lub świadka pod przysięgą i t. p.), których sam nie jest mocen przedsięwziąć. Strona może zwrócić się do sądu państwowego z wnioskiem o uznanie zapisu za *wygasły*, jeżeli sędziowie nadmiernie zwlekają z wydaniem wyroku, chociażby sędziowie ci zostali wyznaczeni w zapisie przed wejściem w życie K. P. C. i t. d.

Natomiast prof. Allerhand sądzi, że „po wejściu w życie K. P. C. postępowanie w sądzie polubownym może się toczyć tylko według tegoż przepisów. Pytanie jednak, według jakich przepisów należy je prowadzić, jeżeli zawisło ono przed wejściem w życie K. P. C., lecz w tym czasie nie było jeszcze ukończone... Odpowiedź daje art. XLII przep. wprowadz. K. P. C.“ [1]). Artykuł ten powiada: „W sprawach, rozstrzygniętych przez sąd polubowny przed wejściem w życie Kodeksu Postępowania Cywilnego, — postępowanie przed sądem państwowym odbywać się będzie według przepisów dotychczasowych“. — „Artykuł ten, mówi prof. Allerhand, tem samem stanowi, że do spraw, rozstrzygniętych po wejściu w życie K. P. C., należy stosować prawo, w tym Kodeksie zawarte. Niepodobna zaś przyjąć, że artykuł XLIII przep wprow, odnosi się tylko do postępowania sądowego, a nie do formy, w jakiej należy przeprowadzić postępowanie polubowne, bo inaczej doszłoby się do tego, że postępowanie polubowne ma się toczyć według prawa dawnego, a odnoszące się do tego postę-

[1]) Prof. M. Allerhand—ibid, str. 196 - 197.

powanie przed sądem państwowym — według prawa nowego. Jest to niemożliwe"[1]).

Jak jednak ma być, jeżeli sprawa rozpoczęła się przed sądem państwowym, a następnie dopiero wróciła do sądu polubownego? Naprz. sprawa o ustalenie treści zapisu i wyznaczenie składu sądu polubownego przez sąd państwowy w myśl art. 1370 i 1370[1] U. P. C. na skutek odmowy przez jedną ze stron dobrowolnego sporządzenia zapisu, która rozpoczęła się przed wejściem w życie K. P. C. Sprawa przeszła przez obie instancje merytoryczne i dopiero obecnie treść zapisu oraz skład sądu polubownego zostały ostatecznie ustalone. Art. XLIII kwestji tej nie rozstrzyga, albowiem odnosi się tylko do spraw, już *rozstrzygniętych* przez sąd polubowny. Czy postępowanie w tym wypadku ma w dalszym ciągu toczyć się według przepisów procedury dawnej? Czy też według przepisów nowej? Ma tu, naszem mniemaniem. zastosowanie przez analogję to, co powiedzieliśmy wyżej w kwestji skuteczności zapisu na sąd polubowny, powstałego za czasów obowiązywania dawnej procedury: co pod rządem ustawy dawnej ważnie zdziałane zostało, zachowuje swoją moc. Nie widzimy przeszkód do tego, aby sąd polubowny, ukonstytuowany na mocy przepisów U. P. C. w sposób, powyżej wskazany, działał na podstawie procedury nowej; w razie kolizji przepisów procedury nowej z przepisami dawnej, ma być uczynione ustępstwo na rzecz przepisów dawnych, naprz. gdyby w omawianym wypadku sędzia polubowny, wyznaczony w zapisie przez sąd państwowy, nie mógł pełnić z jakiejkolwiek przyczyny swych obowiązków, — zapis ten, wbrew treści przepisu art. 489 K. P. C., nie traci swej mocy, a strona zainteresowana może prosić sąd państwowy o ustanowienie innego sędziego. Możliwa więc jest sytuacja tego rodzaju, że sprawa, rozpoczęta przed sądem państwowym według przepisów dawnej procedury, może być kontynuowana w postępowaniu przed sądem polubownym na zasadach nowego procesu. Artykuł XXXVI przep. wprow. K.P.C. nie ma, naszem zdaniem, w tym wypadku zastosowania, odnosi się on do spraw, wszczętych w sądzie *państwowym* przed wejściem w życie K. P. C. i wymaga, aby sprawy te rozpoznawane były przez ten sąd w dalszym ciągu aż do ukończenia według przepisów dotychczasowych. Natomiast przepisy wprowadzające w następnym artykule XXXVII przewidują wypadek, gdy sprawy, rozpoczęte w sądzie państwowym pod rządem procedury dawnej prowadzi się po wejściu w życie K. P. C. według przepisów tegoż Kodeksu z uwzględnieniem już dokonanych czynności procesowych i zebranego materjału. Są to sprawy, w których w pierwszej instancji nastąpiło zawieszenie postępowania (zawieszenie, przerwa, spoczywanie).

---

[1]) Prof. M. Allerhand ibid.

Orzecznictwo cywilne.

Art. 694 t. X cz. I Zw. Pr.

Przedawnienie rat, należnych z mocy umowy, nie płynie, dopóki trwa stosunek umowny.

(Orzeczenie Izby I S. N. w sprawie Nr. C. I. 124/33 z dn. 7.III.1934 r. S. Ap. w Wilnie Nr. 2. Ca. 240/34).

Z u z a s a d n i e n i a:

Jak z ustaleń Sądu Apelacyjnego wynika, roszczenie powodowe oparte było na umowie z dn. 22 czerwca 1912 r. której mocą A. I. sprzedała pozwanym na wyrąb 164,48 dziesięcin należącego do niej lasu za ogólną sumę 27388 rubli płatnych ratami, z których ostatnia przypadała na dzień 15 grudnia 1914 r. pozwani prócz pierwszej raty w wysokości 3000 r. nic nie zapłacili, jednak w 1922 i 1924 r. kupiony las wyrąbali;

w tych warunkach Sąd Apelacyjny zatwierdził oddalający powództwo wyrok Sądu Okręgowego z zasady, iż powódce przysługiwało prawo domagania się zapłaty należności na podstawie zawartej umowy w ciągu 10 lat od chwili naruszenia przez pozwanych jej warunków, dotyczących wpłacania rat poszczególnych; ponieważ ostatni termin wpłacenia należności upłynął w grudniu 1914 r., jedynie do grudnia 1924 r., zdaniem Sądu, miała właścicielka lasu, względnie kuratela nad jej mieniem, prawo do wytoczenia opartego na umowie powództwa, skarga powodowa zaś wniesiona została w r. 1931;

rozumowanie powyższe można byłoby uważać za słuszne, gdyby Sąd ustalił, iż skutkiem niezapłacenia przez pozwanych ostatniej raty, umowa między stronami uległa rozwiązaniu i las został w myśl art. 10 umowy przejęty przez właścicielkę; skoro jednak okoliczność ta stwierdzona nie była, natomiast z ustalonego faktu wyrąbania przez pozwanych w latach 1922 — 1924 wynikało, iż prawa swe z umowy wypływające, były przez nich w dalszym ciągu urzeczywistniane, a więc stosunek między stronami trwał lub uległ wznowieniu, czego Sąd pod uwagę nie wziął; wniosek zatem Sądu, iż pretensja powodowa uległa przedawnieniu, rozpoczętemu z chwilą uchybienia terminów płatności umówionych rat, nie jest uzasadniony.

Art. 571 ust. 3 U. P. C.

Mylne wskazanie w skardze powodowej Kurji Biskupiej Diecezjalnej zamiast Biskupa Ordynarjusza nie posiada istotnego znaczenia.

(Orzecz. Izby I S. N. w spr. C. I 278/33 r. z d. 18 kwietnia 1934 r.)

Z u z a s a d n i e n i a:

Występując przeciwko Rzymsko-Katolickiej Kurji Biskupiej w Pińsku i powołując się na urzędowy akt nabycia od S. R. placu w Łahiszynie z dn. 6 lutego 1912 r. oraz na okoliczności, że w 1920 r. proboszcz parafji Łahiszyńskiej kazał przegrodzić ten plac do ziemi kościelnej, powód żądał przyznania mu prawa własności do rzeczonego placu i wyłączenia go z posiadania kościoła w Łahiszynie;

Sąd Apelacyjny uwzględnił powództwo, w skardze zaś kasacyjnej Biskup Ordynarjusz Diecezji Pińskiej zarzuca Sądowi Apelacyjnemu obrazę art. 571 ust. 3 i 711 u. p. c. oraz art. 694 t. X. cz. I. zw. pr.: 1) przez nieuwzględnienie zarzutu, iż powództwo wadliwie wytoczone zostało przeciwko Kurji Diecezjalnej zamiast przeciwko Biskupowi Ordynarjuszowi, wskazana zaś w komparycji skargi powodowej Kurja Biskupia wcale nie jest znana prawu kanonicznemu; 2) że Sąd Apelacyjny nie wziął pod uwagę, iż powód opuścił sporny plac w 1915 r., powództwo zaś niniejsze wytoczył dopiero w 1927 r,, a okoliczność, iż Proboszcz Kościoła w Łahiszynie objął rzeczony plac dopiero w 1919 r., nie posiada decydującego znaczenia, gdyż zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego 1932 r. Nr. 25, dla strony pozwanej w przypadku bieg przedawnienia był zawieszony do czasu otwarcia sądów polskich, oraz 3) ponieważ sporny plac, po opuszczeniu go przez pozornego właściciela, wrócił w 1919 r. do właściciela legalnego, kwestja przedawnienia nabywczego po stronie pozwanej staje się bezprzedmiotową;

Pierwszy zarzut skargi kasacyjnej nie jest zasadny; jak wynika z osnowy zaskarżonego wyroku w związku z zarzutami skargi kasacyjnej, spór niniejszy o majątek nieruchomy zachodzi między A. jako powodem, a Kościołem w Łahiszynie, który z mocy przepisów kodeksu kanonicznego, jest oddzielną osobą prawną (Can. 99, 1495 § 2 i 1499 § 2), uprawnioną do nabywania i posiadania majątków (art. 193—XVI Konkordatu z dn. 10 lutego 1925 r., por. również orzecz. Sądu N. 1930 r. Nr. 157); ponieważ jednak, zgodnie z can. 1653 i 1526 kodeksu kanonicznego tylko Biskup Ordynarjusz lub upoważniona przez niego osoba ma prawo stawania przed sądem w obronie majątków poszczególnych kościołów, więc wskazanie w skardze powodowej Biskupa Ordynarjusza w charakterze osoby pozwanej należałoby uważać jako wskazanie przedstawiciela prawnego tego Kościoła, z którym spór się toczy; w tych warunkach uznać należy za nieposiadającą istotnego znaczenia, iż w skardze powodowej w charakterze takiego prawnego reprezentanta interesów majątkowych Kościoła w Łahiszynie został wskazany nie Biskup Ordynarjusz, lecz podległy mu (Can. 363 i 364) urząd, mianowicie Kurja Diecezjalna, użycie zaś w skardze powodowej wyrazu Kurja Biskupia, zamiast Kurja Diecezjalna,

nie posiada żadnego istotnego znaczenia, gdyż nietylko w mowie potocznej, lecz również w języku urzędowym kościelnym używane są oba te wyrazy; wogóle co do całości powyższego zarzutu z ustaleń zaskarżonego wyroku wynika, iż nieścisłe oznaczenie w skardze powodowej osoby pozwanej nie spowodowało żadnych niejasności i nie pociągnęło za sobą żadnych ujemnych skutków; wezwanie na pierwszą rozprawę na imię „Kurji Biskupiej" zostało przez stronę pozwaną przyjęte i na rozprawę w dn. 3 grudnia 1928 r. stawił się pełnomocnik Biskupa Ordynarjusza, składając pełnomocnictwo, upoważniające go do obrony mienia, należącego do Kościoła parafjalnego w Łahiszynie; kwestja powyższych usterek nie była wcale poruszaną i dopiero w drugiej instancji w wyjaśnieniu z dn. 15 maja 1931 r. rzecznik Biskupa zarzucił, iż powództwo należało wytoczyć przeciwko Biskupowi Ordynarjuszowi.

Art. 46 przep. tym. o koszt. sąd.

Gdy starająca się o uzyskanie prawa ubogich osoba nic nie posiada, nie można żądać dokładnego opisu jej majątku i dochodów.

Brak w zaświadczeniu urzędu gminnego informacji o stanie rodzinnym petenta nie usprawiedliwia jeszcze oddalenia przez sąd wniosku o przyznanie prawa ubogich.

(Orzeczenie Izby I S. N. z dn. 13/IX 34 r. w spr. Nr. C. I. 1159/34).

Z uzasadnienia:

Skarżący zarzuca, iż Sąd Apelacyjny niesłusznie odmówił mu przyznania prawa ubogich, ze złożonego bowiem do sprawy zaświadczenia urzędu gminy widać, że skarżący wobec sprzedaży jego gospodarki na licytacji żadnego majątku nie posiada, środki utrzymania czerpie z pomocy swych braci i żadnej pracy nie ma.

Zarzut powyższy zasługuje na uwzględnienie, gdyż wniosek Sądu Apelacyjnego, iż przedłożone przez petenta zaświadczenie urzędu gminy nie odpowiada wymaganiom art. 46 przep. tymcz. o koszt. sąd., ponieważ nie obejmuje dokładnych danych o jego dochodach i położeniu rodzinnem, nie znajduje oparcia w treści tego zaświadczenia, które, stwierdzając, iż petent żadnego majątku nie posiada i pozostaje w ciężkiej sytuacji materjalnej, zarazem zaznacza, iż utrzymuje się on z pomocy braci, a więc ustala, że nie ma on i dochodów, w takiej zaś sytuacji, gdy starająca się o uzyskanie prawa ubogich osoba nic nie posiada, nie można żądać dokładnego opisu jej majątku i dochodów; co do położenia rodzinnego, to Sąd Najwyższy w orzeczeniu Izby Cywilnej Nr. 239/33 r. wyjaśnił, iż sam brak w zaświadczeniu informacyj o stanie rodzinnym petenta nie usprawiedliwia jeszcze oddalenia przez sąd wniosku o przyznanie prawa ubogich.

Art. 702 t. X cz. 1 Zw. pr.

W myśl art. 702 t. X cz. 1 Zw. pr. gwałt na osobie sprzedawcy powoduje nieważność aktu sprzedaży również wówczas, gdy gwałt ten wywierany był przez osobę trzecią, jak w przypadku przez rząd rosyjski (por. przez analogję art. 1111 k. c. Nap.), skoro zaś momentem decydującym jest brak zezwolenia u sprzedawcy, działającego pod przymusem, obojętna jest kwestja, czy nabywca wiedział o tym przymusie (Zb. Orz. S.N. z 1934 r. Nr. 63).

(Z dn. 30. I. 1934 r. w spr. C. I. 1311/33).

Art. 1550 t. X. cz. I. Zw. Pr.

Zamieszczenie przez instytucję bankową w bilansie, sporządzonym na zasadzie rozporządzenia Prezyd. Rzp. z dnia 25. VI. 1924 r. o bilansowaniu w złotych, w liczbie innych pozycyj pewnej sumy ogólnej, obejmującej też należność powoda, nie może być uważana za potwierdzenie mocy zobowiązania o którem mówi art. 1550 t. X. cz. I.

(Z dn. 8. V. 1934 r. w spr. C. I. 2409/33. Gazeta Sąd. Warsz. Nr. 47).

Art. 1554, 1574—1585 t. X cz. I. Zw. pr.

Warunek umowy dzierżawnej, iż w razie niezapłacenia przez dzierżawcę w terminie tenuty dzierżawnej dzierżawca w umówionym terminie winien uprzątnąć budynki, postawione na dzierżawnym gruncie, a w przeciwnym razie budynki te stają się własnością wypuszczającego w najem, nie jest w istocie rzeczy ustanowieniem kary wadjalnej, lecz zwykłym warunkiem, ustanawiającym prekluzyjny termin do zabrania przez dzierżawcę wzniesionych przez niego budowli.

(Z dn. 16. I. 1934 r. w spr. C. I. 35/33).

Art. 166 ust. not. i art. 1653 t. X. cz. I Zw. pr.

Cesja, jako nie zawierająca ustanowienia nowego prawa zastawu, może być dokonana (jeżeli nie chodzi o ujawnienie jej w rejestrze) nietylko w formie aktu notarjalnego, lecz także aktem prywatnym, a zatem zachowanie formalności, przepisanych dla aktów notarjalnych, nie jest tu konieczne, o ile istniała zgoda dłużnika na cesję prawa zastawu, gdyż w myśl art. 1653 t. X. cz. I. Zw. pr. niedopuszczalna jest cesja tylko wówczas, jeżeli dłużnik na nią się nie zgodził.

(Z dn. 26. I. 1934 r. w spr. C. I. 385/33).

Art. 1676 i 1674[1] t. X. cz. I Zw. Pr.

Przez zaginięcie zastawu, o którym nowa w art. 1676 t. X. cz. I Zw. Pr. nie można rozumieć obniżenia się wartości

przedmiotu zastawu lub całkowitej utraty jego wartości, które mogą nastąpić bądź z powodu zmian warunków ekonomicznych i finansowych, bądź też, szczególnie gdy chodzi o papiery wartościowe, wskutek rozporządzeń władz państwowych.

(Z dn. 22. XII. 1933 r. w spr. C. I. 79/33).

Art. 2056 t. X. cz. I. Zw. Pr.

Prawo cywilne przy ustalaniu winy dłużnika w nieuiszczeniu należności nie czyni w ogólności różnicy między niepłaceniem z powodu niechęci płacenia, a niepłaceniem z powodu braku środków; gdy więc ogłoszenie upadłości jest tylko stwierdzeniem niewypłacalności dłużnika, zachodzi przypadek jego winy, chociażby upadłość spowodowana była przez nieostrożne prowadzenie przez niego swoich interesów.

(Z dn. 16. I. 1934 r. w spr. C. I. 35/33).

Art. IV i XIX Traktatu Ryskiego.

Skarb Państwa Polskiego nie odpowiada za zobowiązania b. Imperium Rosyjskiego z tytułu odpowiedzialności za szkody i straty, wynikłe przy eksploatacji kolei żelaznych, przejętych przez Państwo Polskie.

(Z dn. 21. XII. 1934 r. w spr. C. I. 2296/33).

Art. 41 p. 4 u. h.

Przywilej, przewidziany w art. 41 p. 4 u. hip. służy jedynie należnościom z tytułu zasług ordynarji dla sług i czeladzi, znajdujących się na gruncie, nie może więc być rozciągnięty na należności z tytułu pracy w charakterze dyrektora zakładu rolniczo-przemysłowego.

(Z dn. 15. III. 1934 r. w spr. C. I. 1312/33).

Art. 11 ust. 2 lit. C ustawy o ochronie lokatorów.

Zakłócenie spokoju domowego przez pozwanego może stanowić ważną przyczynę eksmisji jedynie w wypadku, gdy między stronami istnieje umowa najmu mieszkania.

(Z dn. 27. II. 1934 r. w spr. C. I. 2166/33).

Art. 11 ust. 2 lit. „g" ustawy o ochronie lokatorów.

Przepis art. 11 ust. 2 lit. „g" ustawy o ochronie lokatorów z 11. IV. 1924 r. (D. U. poz. 406) ma na myśli umożliwienie budowy nietylko ze względów technicznych, lecz również ze względów finansowych, gdyż w braku odpowiedniej kalkulacji właściciel nieruchomości nie przystąpiłby wogóle do budowy i cel ustawy nie byłby osiągnięty, dlatego przy stosowaniu powyższego przepisu sąd powinien rozważyć również, czy usunięcie lokatora nie jest potrzebne do takiego rodzaju przebudowy lub nadbudowy, która zapewniałaby dochodowość właścicielowi nieruchomości.

(Z dn. 28. II. 1934 r. w spr. C. I. 2221/33).

Art. 20 p. 1 ustawy o ochr. lok. z 11. IV. 1924.

Orzeczenie urzędu rozjemczego dla spraw najmu, określające podstawowe komorne za sporny lokal, nie wyklucza obrony lokatora, że lokal ten otrzymał bezpłatnie od właściciela domu, gdyż urząd rozjemczy nie orzeka o obowiązku płacenia komornego przez lokatora.

(Z dn. 14. II. 1934 r. w spr. C. I. 2491/33).

Ustawa z 25. III. 1933 r. w przedmiocie moratorjum mieszkaniowego dla bezrobotnych.

Bezrobotny może korzystać z moratorjum mieszkaniowego, przewidzianego w ustawie z dnia 25 marca 1933 r., mimo że zaległość komornego powstała w czasie, gdy nie był jeszcze bezrobotnym.

(Z dn. 22. II. 1934 r. w spr. C. I. 1883/33).

§ 29 ust. 1 lit. d. rozp. walor. z 14 maja 1924 r.

Jedynie zwłoka dłużnika w czasie do chwili wydania rozporządzenia waloryzacyjnego może być brana pod uwagę, jako podstawa do zastosowania wyższej miary przerachowania, natomiast później powstała wina dłużnika może pociągać za sobą inne ujemne dla niego konsekwencje, lecz nie może mieć wpływu na waloryzację.

(Z dn. 21. II. 1934 r. w spr. C. I. 2652/33).

Art. 69 prawa weksl. z 14. XI. 1924 r.

Indosant i wystawca wekslu, wydanego bez oznaczenia remitenta, odpowiedzialni są wobec nabywcy wekslu w drodze indosu in blanco, mimo przekreślenia przezeń dokonanego później oznaczenia remitenta i wpisania natomiast pierwszego indosanta in blanco.

(Z dn. 16. II. 1934 r. w spr. C. I. 1217/33).

Art. 85 i 106 ustawy o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby z 19. V. 1920.

Mylna wzmianka w orzeczeniu Kasy Chorych o trybie zaskarżenia nie może uzasadnić niezachowania przez członka Kasy dwutygodniowego terminu prekluzyjnego do zaskarżenia orzeczeń Zarządu Kasy Chorych, gdyż przepisy ustawy o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby mają charakter publiczno-prawny i nie mogą być ani przez Kasę Chorych, ani też przez członków Kasy lub ich pracodawców zmieniane nawet za zgodą stron obu.

(Z dn. 28. III. 1934 r. w spr. C. I. 2635/33).

Art. 4 i 22 ustawy o spółdzielniach z 29. X. 1920 r. w związku z art. 1873 k. c.

1. Przepisy prawa nie stoją na przeszkodzie objęciu ka-

rą umowną szkód i strat, odnośnie do sum, które członek spółdzielni jest jej dłużny.

2. Kara umowna za niedopełnienie statutowych obowiązków przez członków spółdzielni nie może być ustanowiona w drodze regulaminu, który nie został przyjęty przez walne zgromadzenie spółdzielni.

(Z dn. 8. III. 1934 r. w spr. C. I. 1903/33).

Art. 40 rozp. Prez. Rzplitej z dn. 27 maja 1927 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i o Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych.

Zawiadomienie ubezpieczonego przez Zakład o przysługującem mu w myśl art. 40 rozp. z 27 maja 1927 r. prawie wniesienia skargi sądowej od decyzji Zakładu, odmawiającej przyznania dalszego odszkodowania pogorzelowego, nie może być dowodem przyznania przez Zakład, iż ubezpieczonego nie wiąże szacunek strat, ustalony w podpisanym przezeń protokóle pogorzelowym.

(Z dn. 14. XII. 1933 r. w spr. C. I. 315/33).

Art. 5 Rozp. Kom. Gen. Z. W. z dn. 22. X. 1919 r., dotyczącego zwrotu duchowieństwu rzymsko-katolickiemu kościołów i kaplic, przerobionych na świątynie wyznania grecko-rosyjskiego.

Sądy powszechne nie są właściwe do przyznawania Kościołowi Katolickiemu prawa do majątków, które należały do kościołów, klasztorów i innych instytucyj wyznania rzymsko-katolickiego i po konfiskacie takowych przez rząd rosyjski oddane zostały do użytkowania cerkwi, monasterów, instytucyj parafjalnych i innych wyznania grecko-rosyjskiego, albo towarzystw i instytucyj społecznych, gdyż zgodnie z art. 5 rozp. Komisarza wszystkie te majątki (prócz świątyń) przeszły mocą samego prawa w posiadanie prawne Skarbu Polskiego, który jedynie ma prawo dalszego dysponowania temi majątkami.

(Z dn. 12. XII. 16. I. 1934 r. w spr. C. I. 1401/33).

Art. 45 u. s. p.

W sporach o właściwość między sądami szczególnemi, dla rozstrzygnięcia sporu kompetencyjnego przez Sąd Najwyższy konieczne jest powzięcie postanowienia o swej właściwości przez obydwa sądy.

(Z dn. 2. I. 1934. w spr. C. II. Z. 747/33).

Art. 349 § 2 i 426 p. 2 k. p. c.

Ogłoszenie sentencji wyroku przez innego sędziego, niż tego, który wydał wyrok, nie stanowi pogwałcenia istotnych

przepisów postępowania, gdyż nie może mieć stanowczego wpływu na wynik sprawy.

(Z dn. 9.I.1934 r. w spr. C. II. 38/33).

Art. 413 § 1, 418 i 441 § 1 k. p. c.

Zażalenie na uznanie przez sąd drugiej instancji wyroku za natychmiast wykonalny nie jest dopuszczalne.

(Z dn. 9.I.1934 r. w spr. C. II. 38/33).

Art. 429 § 2 k. p. c.

Aczkolwiek kodeks postępowania cywilnego przewiduje dopuszczalność zażalenia do Sądu Najwyższego tylko w dwóch przypadkach, a mianowicie: w razie odrzucenia skargi kasacyjnej (art. 429 § 2) i w razie odmowy zwrotu kaucji kasacyjnej (art. 441), to jednak należy dojść do wniosku, że gdy postanowieniem drugiej instancji zostało odrzucone zażalenie, nie może być zamknięta droga do dalszego zaskarżenia tego postanowienia w trybie zażalenia do Sądu Najwyższego, wobec zupełnej analogji w przypadku z zażaleniem na odrzucenie skargi kasacyjnej i możliwości niesłusznego odrzucenia przez Sąd drugiej instancji zażalenia, przewidzianego przez kodeks.

(Z dn. 15.III.1934 r. w spr. C. I. 11/34).

Art. 64, 66 u. p. c.

Dowodem otrzymania zawiadomienia o wyznaczonem posiedzeniu sądowem jest pokwitowanie adresata lub jednej z osób, wymienionych w art. 64 u. p. c., na doręczonem przez woźnego wezwaniu, albo też przewidziana w art. 66 u. p. c. adnotacja tegoż woźnego na wezwaniu, a wobec tego sąd może nie nadać znaczenia stwierdzeniu przez zeznanie świadka faktu doręczenia wezwania.

(Z dn. 7.II.1934 r. w spr. I. C. 2603/32).

Art. 773 u. p. c.

Sąd Apelacyjny nie jest władny orzekać o całości roszczenia, zgłoszonego w skardze powodowej, jeżeli apelacja skierowana jest tylko przeciwko części tego roszczenia.

(Z dn. 19.I.1934 r. w spr. C. I. 2114/33).

Art. 811 u. p. c.

Sąd drugiej instancji, któremu po uchyleniu w całości przez Sąd Najwyższy poprzedniego wyroku zostanie sprawa przekazana do ponownego rozstrzygnięcia, jest na mocy art. 811 u. p. c. obowiązany rozpoznać ją w całości i nie jest ograniczony do rozpoznawania jej jedynie w zakresie zarzutów, które spowodowały skasowanie wyroku.

(Z dn. 21.II.1934 r. w spr. C. I. 2652/33).

Art. 932 u. p. c.

Art. 932 u. p. c. nie wymaga, aby duplikat tytułu wykonawczego mógł być wydany wyłącznie na podstawie akt sprawy; duplikat ten może być wydany na podstawie przedstawionego odpisu tytułu wykonawczego poświadczonego w trybie urzędowym.

(Z dn. 26.I.1934 r. w spr. C. I. 385/33).

Art. 942 u. p. c.

Doręczenie nakazu egzekucyjnego jest czynnością egzekucyjną, z mocy bowiem art. 942 u. p. c. komornik od doręczenia nakazu rozpoczyna egzekucję.

(Z dn. 26.I.1934 r. w spr. C. I. 2647/33).

Art. 1151, 1157. 1104 p. 4, 1099, 1100 u. p. c.

Licytacyjny nabywca nieruchomości nie ma prawa żądać unieważnienia licytacji na tej podstawie, że później się dowiedział, iż część nieruchomości wypuszczono w dzierżawę, o czem nie było wzmianki w protokóle licytacyjnym.

(Z dn. 23.II.1934 r. w spr. C. I. 1997/33).

Art. 1180 u. p. c.

Chociażby nie został ustalony konkretny przypadek niedopuszczenia kogo do licytacji, sam fakt utrudnienia dostępu na licytację, spowodowany wadliwą jej organizacją, i wynikająca stąd możliwość odpadnięcia pewnej ilości osób, które chciały wziąć udział w licytacji, mogą stanowić dostateczny powód do zakwestjonowania ważności licytacji, która może być unieważniona nietylko z powodów, wymienionych w art. 1180 u. p. c., nie mającym wyczerpującego znaczenia, lecz i w innych przypadkach niezachowania zasadniczych warunków prawidłowości licytacji, z których warunek publicznego jej odbycia się jest jednym z najistotniejszych.

(Z dn. 1.II.1934 r. w spr. C. I. 1193/33).

Art. 46 przep. tymcz. o koszt. sąd.

Stan materjalny petenta obywatela Rzeszy Niemieckiej, zamieszkującego w Niemczech, może być stwierdzony przez odpowiedni urząd w miejscu jego przebywania znajdujący się, jednak znaczenie takiego zaświadczenia winno być oceniane według wymogów prawa miejsca rozpoznania sporu.

(Z dn. 30.I.1934 r. w spr. C. I. 2319/33).

Art. 48 i 50 przep. tymcz. o kosztach sądowych.

Z chwilą odwołania przez właściwą władzę wydanego zaświadczenia o nieposiadaniu przez stronę środków na pro-

wadzenie sprawy, które posłużyło za podstawę decyzji Sądu o przyznaniu prawa ubogich, przyznanie prawa ubogich powino być cofnięte.

(Z dn. 9.III.1934 r. w spr. C. I. 2646/33).

Przygotowania do Kongresu Międzynarodowego Zrzeszenia Prawa Karnego.

Komunikat Polskiego Towarzystwa Ustawodawstwa Kryminalnego (Grupy Polskiej M. Z. P. K.).

Międzynarodowe Zrzeszenie Prawa Karnego (Association Internationale De Droit Penal) rozpoczęło już przygotowania do IV Kongresu Zrzeszenia, który odbędzie się w Atenach w r. 1936 pod patronatem Rządu Greckiego.

Poszczególne grupy narodowe „Association", zgodnie z dyrektywami Prezydjum Naczelnego, rozpoczęły już prace nad ustaleniem wykazu swych referentów kongresowych w przedmiocie czterech zagadnień, zamieszczonych na porządku dziennym, a mianowicie:

1) o wymianie międzynarodowej informacyj, dotyczących danych o uprzedniej karalności oskarżonych,
2) czy jest pożądane, aby sędzia mocen był ustalić i karać czyn, który wyraźnie nie podpada pod brzmienie przepisu ustawy,
3) jakich gwarancyj należy udzielić oskarżonym w toku śledztwa,
4) o interwencji władzy sądowej w wykonywaniu kar i środków zabezpieczających.

Warunki uczestniczenia w Kongresie Ateńskim są ściśle zgodne z podawanemi już przez Prezydjum Grupy uprzednio do wiadomości publicznej warunkami uczestniczenia w Kongresach: Brukselskim (1926), Bukareszteńskim (1929) i Palermitańskim (1933).

Analogicznie do uprzedniego komunikatu w sprawie trzeciego Kongresu, Prezydjum Grupy Polskiej zaznacza, że Grupa żadnych subsydjów na wyjazd kandydatom na członków Delegacji Polskiej nie udziela i spraw paszportowych dla nich nie załatwia, ograniczając się jedynie do udzielania zaświadczeń o zapisaniu się danego prawnika polskiego na członka Kongresu, względnie o zgłoszeniu przezeń referatu. Dotychczas zgłosili referaty: w kwestji pierwszej pp. płk. Nagler i doc. Rabinowicz, w kwestji drugiej prof. Glaser, doc. Potulicki i prof. Rappaport, w kwestji trzeciej adw. Lemkin i adw. Niedzielski, w kwestji czwartej sędz. Śliwowski. Ostateczny termin nadsy-

łania referatów na ręce Prezydjum Grupy Polskiej (Polska Komisja Współpracy Prawniczej Międzynarodowej, gmach Sądu Najwyższego, pl. Krasińskich 5) upływa w dniu 1 lipca r. 1935. Bliższych informacyj o Kongresie Ateńskim udzielają: Biuro Główne Polskiej Komisji Współpracy Prawniczej Międzynarodowej, czynne dla interesantów we wtorki i piątki (prócz świąt) od godz. 17.30 — 20-ej, tel. 11-53-18 oraz Biuro Prezydjalne, ul. Krucza Nr. 49 m. 6 czynne w środy i czwartki (prócz świąt) od godziny 17.30 — 20-ej tel. 9-75-12.

Regulamin

I konkursu naukowego ogłoszonego przez Radę Naczelną Związku Zrzeszeń Aplikantów Zawodów Prawniczych Rzplitej Polskiej.

W konkursie mogą brać udział członkowie Zrzeszeń asesorów i aplikantów sądowych oraz aplikantów adwokackich, należących do Związku Zrzeszeń Aplikantów Zawodów Prawniczych R. P.

Praca nie może przekraczać 25 stron pisma maszynowego o podwójnym wierszu na papierze o rozmiarach arkusza „podaniowego" znormalizowanego.

Prace (pożądane maszynopisy) należy nadsyłać pod adresem kol. Jerzego Wielowieyskiego, Warszawa, Smolna 26/28 do dnia 1 stycznia 1935 r. w przypadkach wątpliwych decyduje data stempla pocztowego; prace ze stemplem pocztowym o dacie późniejszej niż 31.XII.1934 r. nie będą brane w rachubę.

Konkurs jest tajny; prace winny być oznaczone godłem autora, a do każdej pracy należy dołączyć zapieczętowaną kopertę, zaopatrzoną w godło, a zawierającą wewnątrz imię, nazwisko oraz dokładny adres autora.

Rada Naczelna przeznacza w każdym z trzech działów po 3 nagrody pieniężne, a mianowicie I nagroda — 250 zł., II — 150 zł.; III — 100 zł. Jury ma jednak prawo w granicach ogólnej sumy łączyć lub dzielić nagrody według uznania, lub może nagrody wogóle nie przyznać.

Poza nagrodami jury ma prawo odznaczyć wybitniejsze prace.

Prace nagrodzone będą w miarę możności drukowane w pismach prawniczych, przyczem honorarjum za pracę wydrukowaną, według zwykłych stawek redakcyjnych, otrzymuje w całości autor. To samo odnosi się do prac odznaczonych.

Rada Naczelna zastrzega sobie również prawo druku prac nadesłanych na konkurs, we własnem specjalnem wydawnictwie,

w terminie 6-miesięcznym. W tym ostatnim przypadku autor wynagrodzenia nie otrzymuje.

Tematy prac:

1) *w dziale prawa karnego*:
   a) Stosowanie środków zabezpieczających.
   b) Ochrona czci w polskiem ustawodawstwie karnem.
   c) Wpływ kryzysu gospodarczego na przestępczość.

2) *w dziale prawa cywilnego*:
   a) Pożyczka pieniężna w świetle Kodeksu Zobowiązań (z uwzględnieniem ustaw związkowych).
   b) Ochrona wierzyciela w Kodeksie Zobowiązań.
   c) Skutki poręczenia niesolidarnego.

3) *w dziale prawa handlowego*:
   a) Księgi handlowe jako dowód.
   b) Kupiec rejestrowy w świetle Kodeksu Handlowego.
   c) Sprzedaż na raty.

Z KOMISJI KODYFIKACYJNEJ.

Skład główny wydawnictw Komisji Kodyfikacyjnej znajduje się w Kasie im. Mianowskiego, Warszawa, Pałac Staszyca.

Z bibljografji.

Przepisy o kosztach sądowych, komentarz, opracował adwokat *Dr. Fr. Jaglarz*, Poznań, Drukarnia Uniwersytetu Poznańskiego, 1934, str. X, 66. Cena 2 zł.

Tytuł tej rozprawy wprowadzić może w błąd: autor nazwał ją komentarzem, czytelnik więc może się spodziewać systematycznej wykładni przepisów o kosztach sądowych; tymczasem większa część pracy poświęcona jest rozbiorowi dwudziestu kilku wypadków obliczeń kosztów sądowych, przeważnie w konkretnych sprawach, toczących się przed Sądami Apelacji Poznańskiej. Stanowisko swoje w każdym wypadku autor uzasadnia przepisami ustawy i można uznać je za słuszne. Odmienne postanowienia Sądów są widocznie wynikiem tego, że wprowadzone w 1932 r. przepisy o kosztach sądowych odbiegały znacznie od obowiązujących poprzednio w b. dzielnicach pruskiej i austrjackiej, wobec czego Sądy przy stosowaniu tych przepisów napotykały na trudności. Dla prawników b. zaboru rosyjskiego system przepisów nie był nowy i wątpliwości powstawało znacznie mniej, to też szereg omawianych przez dr. Jaglarza wypadków przedstawia się jako bezsporne.

Pracę dr. Jaglarza przejrzeć można z zainteresowaniem, nie przedstawia jednak ona szczególnej wartości dla prawnika praktyka Ziem Wschodnich.

PRZEGLĄD ORZECZNICTWA.

Trzeba przyznać prawnikom małopolskim, że są oni znacznie ruchliwsi i bardziej przedsiębiorczy, niż nasi. Kołomyja odpowiada mniej więcej naszej Lidzie, a powstało tam ciekawe wydawnictwo „Przegląd Orzecznictwa". Wydawnictwo to rozpoczęło wydawanie tez z orzeczeń Sądu Najwyższego na osobnych arkuszach, dających się pociąć. W ten sposób tezy mogą być segregowane i łączone systematycznie. Miesięcznie ukazują się dwa arkusze, zawierające około 50 tez każdy. Tezy czerpane są z czasopism prawniczych.

Inicjatywa godna uznania.

OBWIESZCZENIA.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do regulacji pierwiastkowej

Na dzień 16 lutego 1935 roku.

1. Działki gruntu nadziałowego №№ od 1 do 30 we wsi Górale gminy Trockiej powiatu Wileńsko-Trockiego, ogólnej powierzchni 3 ha 5400 metr. kwadr., nabyta przez Jana Michała Tyszkiewicza od Kazimierza Fiodorowicza syna Jerzego, Michała Fiodorowicza syna Wincentego, Józefa Fiodorowicza syna Józefa, Wincentego Bielaka syna Józefa, Antoniego Bielaka syna Józefa, Józefa Fiodorowicza syna Wincentego i Krystyny Marji z Urbanowiczów Lachowiczowej córki Stanisława, Józefa Fiodorowicza syna Wincentego i Eleonory, Piotra Urbanowicza s. Józefa, Anieli Urbanowiczowej, Jana Fiodorowicza s. Jerzego, Anny Fiodorowiczowej c. Józefa, Katarzyny z Pacewiczów Fiodorowiczowej córki Józefa i Kazimierza Fiodorowicza syna Józefa. Nr. Hip. 154.
2. Nieruchomość w mieście Wilnie prry zaułku Św. Michalskim pod Nr. 14, o powierzchni 157 sążni kwadr., otrzymana w spadku po Marji Żołtowskiej przez Zofję - Fabjanę Łabuciową, Zygmunta - Sylwestra, Wandę - Zofję, Gabryelę i Józefę Żółtowskich. Nr. Hip. 16027.
3. Nieruchomość w miasteczku Niemenczynie przy ulicy Legjonowej pod №№ 11 i 11 a, powierzchni 2541 metr. kwadr. należąca do Sory Prużanowej, z mocy przedawnienia. Nr. Hip. 16039.
4. Nieruchomość pod nazwą „Linja Kolejowa Wilno—Lida" od klm. 24749 do klm. 924634, obszaru 663 ha 85 mtr. kw. w powiecie Wileńsko-Trockim wojew. Wileńskiem i pow. Lidzkim wojew. Nowogródzkiem. Nr. Hip. 16042.
5. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Jasnej pod Nr. 15 a. powierzchni 399,30 mtr. kw, nabyta przez Lwa vel Leona Kaczergińskiego od Nisona Iwantera. Nr. Hip. 16043.
6. Nieruchomość w mieście Wilnie przy zaułku Bernardyńskim dawniej Zamkowym pod Nr. 11, o powierzchni 91 sążni kwadr. nabyta przez Jana - Konrada Obsta od Olgierda - Aleksandra Rossochackiego. Nr. Hip. 16044.
7. Osada włościańsko - nadziałowa w zaścianku „Granica I" pod Nr. 2 w gminie Rzeszańskiej powiatu Wileńsko-Trockiego, powierzchni około

2 ha 7313 mtr. kwadr., nabyta przez Kazimierę Tomaszewiczową od Józefa Tomaszewicza. Nr. Hip. 16015.

8. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Archanielskiej pod Nr. 60 powierzchni 632,45 mtr. kw. czyli 139 sążni kwadr., nabyta przez Leję Gilińską od Frejdy Kirznerowej, Lei Poricowej i Rochy Klementynowskiej. Nr. Hip. 16048.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winne zgłosić swoje prawa w kancelarji Wydziału Hipotecznego w Wilnie Gmach Sądów przy ulicy Mickiewicza pod Nr. 36 pod skutkami prekluzji przewidzianemi w art. 153 ust. Hip. z r. 1919.

Wilno, dnia 22 października 1934 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie
(—) L. Sumorok.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

Na dzień 8 lutego 1935 roku.

1. Nieruchomość w m. Mołodecznie przy ul. Kościuszki pod Nr. 9, powierzchni 256 mtr. kw., nabytą przez Okręgową Spółdzielnię Spożywczo-Rolniczą Zorza w Mołodecznie od Piotra Kisiela. Nr. Hip. 7521/B.
2. Nieruchomość w m. Brasławiu przy ul. Tadeusza Hołówki pod Nr. Nr. 20 i 20-a, obszaru 1023 mtr. kw., nabytą przez Zuzannę Syrycową od Józefa Sawickiego, Szymona Gasperowicza i Heleny Gasperowicz. Nr. Hip. 7524/B.
3. Parcele Nr. Nr. 1 i 2 z maj. Marjampol II w gminie Szarkowskiej pow. Dziśnieńskim, obszaru 10 ha. nabyte na wspólną własność w częściach równych przez Teodora i Filipa Bohowiczów i Aleksandra Ławrynowicza. Nr. Hip. 7546/B.
4. Kolonja Sutoki w gminie i powiecie Postawskim, obszaru 3 ha, nabyta przez Mejera-Chonona Rajchela od Andrzeja, Bazyla i Stefana Hutorych. Nr. Hip. 7548/B.
5. Nieruchomość w m. Święcianach przy ul. Wileńskiej pod Nr.Nr. 24 i 24-a na prawie wieczysto - czynszowem obszaru około 976 mtr. kw., nabyta przez Jana Bukena od Rody-Rozalji Goldfajnowej i Frejdy Gurwiczówny. Nr. Hip. 7550/B.
6. Grunty pod koleją państwową Łyntupy—Kobylniki w powiecie Święciańskim, łącznego obszaru 5 ha 9937 mtr. kw. należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 14924.
7. Grunty pod koleją państwową Łyntupy—Kobylniki, powiecie Święciańskim, łącznego obszaru 1 ha 5327 mtr. kw. należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 14925.
8. Grunty pod koleją państwową Łyntupy-Kobylniki w pow. Święciańskim, łącznego obszaru 22 ha 5231 mtr. kw. należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 14926.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w kancelarji Wydziału Hipotecznego, Sądu Okręgowego w Wilnie, Gmach Sądów, ul. Mickiewicza Nr. 36 pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 ust. hip. z r. 1919.

Wilno, dn. 23 października 1934 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie
(—) *H. Piotrowski.*

Wydział Hipoteczny Wydziału Zamiejscowego w Lidzie Sądu Okręgowego w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki.

Na dzień 15 lutego 1935 roku.

1. Osada nadziałowa we wsi Dylewo gminy wawiórskiej, powiatu lidzkiego, składająca się z siedmiu sznurów ziemi ornej i sześciu sznurów łąki, ogólnej powierzchni 9 dziesięcin, otrzymana w drodze spadku po Stanisławie Leończyku przez Jana Leończyka, s. Stanisława. Nr. H. 3672.
2. Nieruchomość w mieście Lidzie przy ulicy Rydza Śmigłego pod Nr. 17 powierzchni 2 ha 1120 mtr. kw., własność Pejsacha Mowszowicza i Owsieja Chazana wspólnie jako otrzymana na mocy przedawnienia. Nr. H. 3682.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego w Lidzie, ulica 1m. Pułku Suwalskiego Nr. 74, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 Ustawy Hipotecznej z roku 1919.

Lida dnia 17 października 1934 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Wydziale Zamiejscowym w Lidzie,
Sądu Okręgowego w Wilnie

(—) K. Kontowtt.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Grodnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości zostały wywołane do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki w następujących terminach:

27 lutego 1935 roku.

1. Działka ziemi położona we wsi Rotnica, gminy Porzecze, powiatu grodzieńskiego, zawierająca powierzchni 3155 mtr. kw. stanowiąca z nieruchomością w m. Druskienikach, powiatu grodzieńskiego przy ulicy Kłoniszki pod Nr. 15 jedną całość, stanowiąca własność Janiny Korolcowej dawniej Antoniego Bancewicza, hip. Nr. 8070.

27 maja 1935 roku.

2. Nieruchomość w mieście Grodnie przy zbiegu ulic Orzeszkowej (dawniej noszącej nazwy ulicy Sadowej i Wielkiej Sadowej) pod Nr. 49 (dawniej Nr. 45) i Jagiellońskiej (dawniej Nowo Szosowej) pod Nr. 60 (dawniej Nr. 50), a przedtem przy ulicy Sadowej pod Nr. 40, zawierająca powierzchni około 1552 sąż. kw. czyli około 7065 mtr. kw. stanowiąca własność Abo Hirszhorna oraz Lejby Hizrszhorna i Mordchaja-Markusa Hirszhorna w równych częściach — otrzymana w drodze spadku po Mejerze Hirszhornie, dawniej stanowiąca własność Mejera i Blumy małżonków Hirszhornów, hip. Nr. 9241.

W oznaczonych wyżej terminach osoby interesowane winny się zgłosić do kancelarji Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Grodnie z do-

wodami swych praw rzeczowych do tych nieruchomości pod skutkami prekluzji przewidzianemi w art. 153 Ust. Hip. z 1919 roku.

Grodno dnia 25 października 1934 roku.

(—) W. Zienkiewicz.
Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Grodnie.

SPROSTOWANIE

W numerze 9 z dnia 1 września 1934 roku w ogłoszeniach o terminie regulacji hipotek Wiktora Zienkiewicza, Pisarza Hipotecznego przy Sądzie Okręgowym w Grodnie, na stronie 289 pod pozycją 2 mylnie wydrukowano „Mojżesza (Mojsela) Czechowskiego" zamiast — „Mojżesza (Mojsieja) Czechowskiego.

Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Nowogródku ogłasza że niżej wyszczególnione nieruchomości zostały wywołane do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

Na dzień 31 grudnia 1934 roku.

1. Nieruchomość w mieście Nowogródku przy ulicy Kościelnej pod Nr. 29 o powierzchni 40 arsz. długości i 20 arsz. szerokości, należąca do Morducha i Sory-Gitli małżonków Łazowskich z nabycia drogą licytacji w roku 1930 po Szmulu vel Szmuelu Izraelicie. Księga hip. Nr. 5139.

Na dzień 2 stycznia 1935 roku.

2. Nieruchomość nadziałowa przy wsi Sulatycze w uroczysku Lipowica, gminy horodeczańskiej powiatu nowogródzkiego o powierzchni $1^1/_2$ ha, należąca do Mikołaja Żygało i Józefa Żegało vel Żygało z nabycia drogą kupna w roku 1934 od Eugenjusza Bachara. Księga hip. Nr. 5701.

Wszyscy interesowani winni się zgłosić ze swemi prawami do kancelarji hipotecznej Sądu Okręgowego w Nowogródku w oznaczonych wyżej terminach, gdyż w przeciwnym razie zagrażają im skutki przewidziane w art. 153 Ust. Hip. dla Ziem Wschodnich z roku 1919 (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 53 poz. 510).

Wydział Hipoteczny w Brześciu nad Bugiem Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

Na dzień 25 lutego 1935 roku.

1/7521. Nieruchomość w Brześciu n/B. przy zbiegu ulic Trzeciego Maja i Kobryńskiej powierzchni 12,0513 ha należąca do Skarbu Państwa Rrzeczypospolitej Polskiej.

2/7522. Nieruchomość w Brześciu n/B. przy ul. Jagiellońskiej pod Nr. 56 powierzchni 1902 mtr. kw. nabyta przez Mozesa, Izaaka i Chanana braci Choców od Eli-Całki Siwera.

3/7543. Nieruchomość przy stacji Kolejowej m. Domaczewo tejże gminy, powiatu Brzeskiego, powierzchni 1401 mtr. kw. nabyła przez Łazarza Kleinberga i Mejera Pernika od Zygmunta Lodwig-Slusarza.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swe prawa pod skutkami prekluzji.

m. Brześć n/B. dnia 23 października 1934 roku.

Pisarz Hipoteczny
(—) Leopold Dmowski.

SPROSTOWANIE.

W obwieszczeniu Pisarza Hipotecznego w Brześciu n/B. w Nr. 9 pod pozycją 2/7419 wydrukowano: „Nieruchomość w Brześciu n/B. przy ul. Krzywej pod Nr. 6", a powinno być: „przy ul. Krzywej pod Nr. 39".

Z RADY ADWOKACKIEJ W WILNIE.

OBWIESZCZENIE.

Rada Adwokacka w Wilnie podaje do wiadomości, że zgłosili się do Rady następujący petenci:

O wpisanie na listę aplikantów adwokackich:

1) **Josielewicz Aron** b. aplikant sądowy Sądu Okr. w Nowogródku. zam. w Nowogródku ul. Piłsudskiego 13 pod patronatem adw. E. Jaroszewicza z miejscem zamieszkania w Nowogródku.

2) **Zejtc Olimpja** (z pierwszego małżeństwa Olejniczakowska) apl. sądowy Sądu Okręgowego w Nowogródku, zam. w Baranowiczach ul. Sadowa 11, pod patronatem adw. A. Pawłowskiego z miejscem zamieszkania w Baranowiczach.

TREŚĆ: Emanuel Smilg—*Prawo ubogich dla Powoda Cywilnego.* Str. 317. Gierc Czarny — *Sądownictwo polubowne w latach przejściowych.* Str. 321. *Orzecznictwo cywilne.* Str. 324. *Przygotowania do Kongresu Międzynarodowego Zrzeszenia Prawa Karnego.* Str. 333. *Regulamin I konkursu naukowego ogłoszonego przez Radę Naczelną Z. Z. A. Z. P.* Str. 334. *Z Komisji Kodyfikacyjnej.* Str. 335. *Z bibljografji.* Str. 335. *Obwieszczenia.* Str. 336. *Z Rady Adwokackiej.* Str. 340.

KOMITET REDAKCYJNY:

Dr. Franciszek Bossowski, Profesor U.S.B. *Aleksander Jodziewicz.* Sędzia Sądu Apelacyjnego. *Izrael Kapłan,* Adwokat. *Bronisław Krzyżanowski,* Adwokat. *Stanisław Kukiel-Krajewski,* Adwokat. *Bronisław Olechnowicz,* Adwokat. *Kazimierz Petrusewicz,* Adwokat. *Leon Sumorok,* Pisarz Hipoteczny.

Wydawca — STANISŁAW BAGIŃSKI
Redaktor Odpowiedzialny — BRONISŁAW OLECHNOWICZ.

Drukarnia „ZORZA" Wilno, Wileńska 15.

DODATEK
do Wileńskiego Przeglądu Prawniczego

WOKANDA.

Sprawy wyznaczone w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego. Sekcja I.

Nr.	Syg. akt.		Imię i nazwisko stron i przedmiot sprawy.
			Na dzień 30 października 1934 r. godz. 10 rano.
1.	936/34	r.	Marji Handwerker vel Wagman o uznanie małż. za zawarte
2.	1545/34	r.	Niła Chasiewicza p-ko Przeds. „Polskie Koleje Państw." o 1.890 zł.
3.	2561/33	r.	Kamilli Kropiwnickiej p-ko Katarzynie Szulborskiej i in. o majątek spadkowy.
4.	2505/34	r.	Adrjana Szetiuka p-ko Michałowi Kulickiemu o 1.422 zł. 67 gr. z %%.
5.	972/34	r.	Gromady włość. wsi Ambukowa z Onisjim Chrypczukiem i in. o dopuszczenie do wspólnego władania lasem.
6.	2551/33	r.	Mieczysława Ostrowskiego p-ko Stanisławowi Erhardtowi i in. o prawo własności do ruchom. i zwoln. od zajęcia.
7.	2516/33	r.	Izaaka Wolfowicza p-ko Nachamie Błochowej. opiece nad maj. po zm. I. Błochu o zniesienie belek od balkonu i oczyszczenie podwórza.
8.	1573/34	r.	Władysława Adamejtisa p-ko Antoniemu Adamejtisowi o ziemię.
9.	2535/33	r.	Adama Ryżejno z Antonim Siemieniaszem i in. o 1.000 zł
10.	2517/33	r.	Mikołaja Mielnika p-ko Iłarjonowi Łobaczowi o 345 zł
11.	2573/33	r.	Komunalnej Kasy Oszczędn. w Wilnie ze skargi na czyn komornika.
12.	2515/33	r.	Piotra Brodowa z Magistratem m. Wilna o unieważnienie wyroku.
13.	1647/34	r.	Marji Korneluk z Anną Koszarukową i in. o własność.
			Posiedzenie niejawne.
1.	1607/34	r.	Szymela Kaganowowa z Janem Jatkiewiczem o 9.296 zł. 82 gr. z %%
2.	743/34	r.	Arnolda Stillera z Franciszką Ruth Floder, op. niel. G. Flodera, o alim.
			Na dzień 7 listopada 1934 r. godz. 10 rano.
1.	2595/33	r.	Kazimierza Brzozowskiego z Witoldem Sudejko o 450 zł.
2.	2592/33	r.	Pauliny Kujawskiej i Adeli Markiewiczowej z Michaliną Jurczak o majątek spadkowy.

3.	2738/33	r.	Marjanny Szuszkiewiczowej i in. p-ko Skarbowi Państwa o odszkodowanie.
4.	2575/33	r.	Michała Brankowskiego p-ko Michalinie Brankowskiej i in. o dopuszczenie do wspóln. władan. spadk. majętnoś.
5.	2644/33	r.	Stanisława Suprena p-ko Anastazji Burnosowej o spadek.
6.	2625/33	r.	Józefa Myszlona i in. z Janem Myszlonem o prawo własn. do ½ części mien.
7.	2564/33	r.	Katarzyny Żukowskiej, kurat. nad mien. zagin. S. Żelezniaka p-ko Libie Żalezniakowej i in. o eksmisję z gruntu.
8.	2596/33	r.	Eljasza i Wincentego Dyrdów z Janem Dyrdą o wyłączenie 5½ dziesięcin.
9.	3/34	r.	Jana Dobrjana z Feoktystem Sokołowskim i in. o prawo do spadku.
10.	2599/33	r.	Eufrozyny —córki Andrzeja Minica z Eufrozyną — córką Aleksego Minica i in. o prawo do spadku.

Posiedzenie niejawne.

1.	2482/34	r.	Heleny Malukowej p-ko Włodzimierzowi Malukowi o alimen.

Na dzień 7 listopada 1934 r. godz. 10 rano.

1.	2597/33	r.	Pelagji i Julji Kozłowskich i Marji Puławskiej p-ko Onufremu Kozłowskiemu i in. o 420 zł.
2.	1280/34	r.	Agrypiny Mazurkiewicz p-ko firmie „Agahell" o 24.250 zł.
3.	2671/33	r.	Gminy Miejskiej m. Grodna z Janiną Półjanówną o 1585 zł. za pracę i odszkodowanie.
4.	2623/33	r.	Adama Dobryniewskiego z Bronisławą Jankowską o alimen.
5.	1105/34	r.	Mordki Lichtenberga z Aronem Rajzem o przewłaszczenie majątku nieruchomego.
6.	2633/33	r.	Stanisławy Orlikowej z Janem Kulczyńskim o eksm.
7.	2778/33	r.	Anieli Kosobuckiej p-ko Wincentemu Urbanowiczowi o alimenty.
8.	2624/33	r.	Antoniego Wielikosielca p-ko majętności po Piotrze Wielikosielcu o przywrócenie zakł. pos.
9.	452/34	r.	Eugenjusza Okuszki z Edwardem Giełżycem o 700 zł. i 80 pudów siana.
10.	2676/33	r.	Bronisława Zienowicza z Pawłem Wołczkiem o eksmisję z majątku.
11.	1096/34	r.	Zawodowego Związku Drużyn Konduktorskich z Józefem Sobotą o 327 zł.
12.	611/34	r.	Anieli Bujanowej z Aleksandrem Markiewiczem o 1000 zł.
13.	715/34	r.	Tatjany Deutscherowej p-ko Stanisławowi Orpiszewskiemu o alimenty.
14.	1051/34	r.	Banku Handlowego w Warszawie z Konradem Kelusem o 105550 zł. 70 gr.
15.	1188/34	r.	Józefa Mamula i in. Marją Żylińską o spadek.

Na dzień 13 listopada 1934 r. godz. 10 rano.

1.	2752/33	r.	Eugenji Osioł p-ko Michalinie i Józefowi Hospodyniczom o dopuszczenie do wspólnego posiadania.
2.	2736/33	r.	Andrzeja Giniera z Anną Tomasz i Marją Winter o spadek.
3.	2833/33	r.	Walerjana Rouby p-ko Izydorowi Jastrzębskiemu i in. o przywrócenie drogi.
4.	2699/33	r.	Stefana Mańki z Marją Czeczotową o unieważn. licytacji.
5.	2693/33	r.	Anny Kowalewskiej i in. z Antoniną Tucza vel Tukicz o własność nieruchomą.

6. 2677/33 r. Abrama Eljaszkiewicza p-ko Antoniemu Olszewskiemu o 509 zł. 59 gr.
7. 2740/33 r. Olgi Mosewiczowej p-ko Władysławowi Michałowskiemu o eksmisję.
8. 2783/33 r. Icka Blachera z Marjanem Kozłowskim o eksmisję i 144 zł.
9. 2741/33 r. Antoniego Pacuka p-ko Annie i Władysławowi Śledziom o eksmisję.
10. 2692/33 r. Szmula Zyngiera z Gdalją Ejszelem o 720 zł.
11. 744/34 r. Konstancji Naliwajkowej i in. z Amuratem Gębickim o usunięcie z korzystania z gruntu i zniesienie domu.
12. 2737/33 r. Mikołaja Andrzejuka p-ko Michałowi Szymczukowi o własność nieruchomą.
13. 1444/34 r. Teodora Erlicha o przyznanie prawa własności z mocy przedawnienia ziemskiego do majątku nieruchomego.
14. 2779/33 r. Konstancji Naliwajko i in. p-ko Amuratowi Gębickiemu o 385 zł.
15. 540/34 r. Cecylji Jurańcowej, op. nad mieniem zm. A. Jurańca, z Grasyldą Garłowiczówną o odebranie z posiadania działki gruntu.

Na dzień 14 listopada 1934 r. godz. 10 rano.

1. 2886/33 r. Feliksa Lemańskiego p-ko Tow. Szerzenia Oświaty Zawodowej w Brześciu n/B. o 2970 zł.
2. 2836/33 r. Szymona Kuncewicza z Heleną Wierszyłowiczową i in. o przyznanie prawa do spadku.
3. 2695/33 r. Aleksandra Schönborna p-ko Towarz. dla eksploatacji zakładów do wyrobu Tektury w Grzegorzewie, Sp. z ogr. odp. o 2443 zł. 10 gr.
4. 2746/33 r. Trofima i Grzegorza Kochanowiczów p-ko Jefimji Jurczuk i in. o majątek spadkowy.
5. 2834/33 r. Piotra i Kazimierza Kachnowiczów z Józefem Kachnowiczem o spadek.
6. 2784/33 r. Łazarza Dala z Michałem Hanenko o zwrot 100.000 rb.
7. 2885/33 r. Jana Połcha p-ko Marji i Marynie Gil o 852 zł.
8. 2856/33 r. Lejby Łappa p-ko Janowi Markiewiczowi o przywrócenie zakłóconego posiadania.
9. 563/34 r. Czesława Piekutowskiego z Alterem Rudeńskim o 834 zł.
10. 2884/33 r. Afanazego Popki p-ko Borysowi i Kiryłowi Popkom o prawo własności.
11. 1854/34 r. Natalji Halpern i in. p-ko Lejbusiowi i Taubie małż. Hochbergom i in. o unieważnienie aktu.
12. 1476/34 r. Wincentego Jaworskiego p-ko Annie Mikoszewskiej i in. o przerachowanie.
13. 2879/33 r. Marji Mielnik z opieką nad małoletnią Jaryną Mielnik.
14. 1117/34 r. Gminy m. st. Warszawy p-ko Zofji Zielińskiej i in. o 3098 zł, 34 gr.
15. 1555/34 r. Heleny Salskiej p-ko Tow. Spożyw. „Robotnik" o 822 rb. 67 kop.

Na dzień 20 listopada 1934 r. godz. 10 rano.

1. 1997/34 r. Wacława Jaskłowskiego z Bronisławą Jaskłowską o alim.
2. 1969/34 r. Julji Bujkowej p-ko Skarbowi Państwa o 30.000 zł. %% odszkod.
3. 1078/33 r. Eustachego Dejneko i in. z Konstancją Orda i in. o unieważnienie aktu kupna-sprzedaży.
4. 2859/33 r. Włodzimierza Saka z Józefem Gajewskim o 978 zł.
5. 2835/33 r. Heronima Dawidzionka z Antoniną Czechowiczową o przyznanie prawa własn. do ziemi.

6. 2755/33 r. Tekli i Piotra Puczów z Karoliną Balonisową o przyznanie praw spadkowych.
7. 2871/33 r. Tekli i Piotra Puczów z Franciszką Gudelewiczową o spadek.
8. 2870/33 r. Tekli i Piotra Puczów z Urszulą Balonisową o spadek.
9. 2926/33 r. Komitetu Rodzicielskiego pryw. Gimnazjum Białoruskiego w Nowogródku ze Szmulem Izraelitą, skarga na czyn. komornika.
10. 2888/33 r. Frumy Goldfarb z Rajną Podorowską o prawo własności do nieruch.
11. 2922/33 r. Aleksandry Hudżałowej p-ko Tryfonowi Sołtysowi o prawo własn. do ziemi.
12. 1697/34 r. Ksenji i Kornieja małż. Bratasiuk i in, z Janem Bratasiukiem o maj. spadk.
13. 2911/33 r. Wawrzyńca Romanowicza p-ko Bazylemu Anejko o wyjęcie z posiadania ziemi
14. 2887/33 r. Marji Demidiuk p-ko Grzegorzowi Korkowi i in. o spadek.
15. 107/34 r. Stanisława Kapcewicza i in. ze Stefanją Songinówną i in. o pastwisko.

Na dzień 21 listopada 1934 r. godz. 10 rano.

1. 2951/33 r. Eugenji Achruk i Anastazji Sadowskiej p-ko Włodzimierzowi Sadowskiemu o prawo do spadku.
2. 2883/33 r. Eugenjusza Rajskiego z Marją Rajską o prawo własn. do ziemi.
3. 2858/33 r. Gromady wsi Olsiewicze z Gromadą wsi Jakimowicze o ziemię,
4. 2953/33 r. Aleksandra Sinkiewicza p-ko Piotrowi i Rozalji Okścinom o eksm.
5. 2915/33 r. Heleny Zalejko p-ko Włodzimierzowi Miechowiczowi i in. o spadek.
6. 2955/33 r. Antoniego Chobjana i in. p-ko Michałowi Łopato i in. o pastwisko.
7. 2878/33 r. Wincentego Bobki z Agatą i Płatonem Bobkami o ziemię.
8. 2952/33 r. Antoniego Stankiewicza z Elżbietą Małyszkową o podział spadku.
9. 7/34 r. Władysława Zaniewskiego p-ko Pińskiemu Powiatowemu Zarządowi Komunaln. o 1060 zł.
10. 5/34 r. Piotra Mieleńczuka p-ko Mironowi Lewszeniowi o spadek.
11. 6/34 r. Stefanidy Kozodoj i Anny Poleszko p-ko Sergjuszowi Hukowi i in. o prawo do spadku.
12. 8/34 r. Tow. Parowej Fabr. Konserw Bałtyk z Szachno Węgrowskim o 705 zł.
13. 9/34 r. Malwony Sejwianowej z Anielą Gilówną o spadek.
14. 4/34 r. Nestora Kołoszuka p-ko Stefanowi Marczukowi i in. o ziemię.
15. 92/34 r. Piotra i Władysława Bryszów p-ko Wolnemu Składowi Soli Zw. Oficerów Rezerwy i in. o 900 zł.

Na dzień 28 listopada 1934 r. godz. 10 rano.

1. 863/34 r. Jadwigi Januszkiewiczowej p-ko Skarbowi Państwa o przyznanie prawa własn. do maj. ziemskiego.
2. 2958/33 r. Aleksandry Antoniukowej p-ko Epistinji Antoniuk i in. o prawo do spadku.
3. 1108/34 r. Emiljana Łoziaka p-ko Teodorowi Łoziakowi i in. o ziemię.
4. 1178/34 r. Marji Dawidowiczowej p-ko Janowi Ciereszko o dopuszczenie do wspóln. posiadania gospodarki.
5. 109/34 r. Jana Wanickiego z Klemensem Wanickim o grunt.

6. 103/34 r. Paraskiewji Koleśnik p-ko Michałowi Popienko o spadek.
7. 1752/34 r. Mirona Saka i innych z Elżbietą Borkowską o wyłącz. z posiadania ziemi.
3. 110/34 r. Juljanny Filimoniuk z Agatą Bondarok o ziemię.
9. 102/34 r. Tekli Ciereszko p-ko Ignacemu Ciereszce o prawo własn. do gruntu.
10. 61/34 r. Jana Abako z Urszulą Abako i in. o ziemię.
11. 108/34 r. Adolfa Sidorowicza z Feliksem Komisarskim o unieważnienie umowy.
12. 48/34 r. Justyny Djaczukowej p-ko Janowi Djaczukowi o alimenty.
13. 44/34 r. Natalji Pilipczukowej p-ko Bazylemu Pilipczukowi o prawo własn. do maj. nieruch.
14. 15/34 r. Juljana i Kazimierza Gatelisów p-ko Kazimierzowi Turbo i in. o ziemię.
15. 1139/34 r. Ireny i Zygmunta Berezowskich p-ko Adamowi Epsztejnowi, op. nad mien. zm. Julji Brzozowskiej o uznanie obligu i umowy dzierżawn. za nieważne i eksmisję.

Na dzień 28 listopada 1934 r. godz. 10 rano.

1. 120/34 r. Stefanji i Emilji Zapolskich p-ko Franciszkowi Zapolskiemu u spadek.
2. 132/34 r. Julji Łojko p-ko Janowi Łojko o prawo własności do gosp. spadkow.
3. 1241/34 r. Józefa Bohdanowicza p-ko Skarbowi Państwa o 1.635 zł. 54 gr. z %%
4. 104/34 r. Aleksandry Krupko p-ko Mikicie Oleksiejewiczowi o prawo do spadku.
5. 1556/34 r. Frajdy Urbajtel i in. z Heleną Tomaszewiczową o przer. i zas. 5000 rb.
6. 177/34 r. Józefa Forelnika z Aleksandrą Forelnikową o alimenty.
7. 2260/32 r. Tow. Kop. i Zakł. Hutn. Sosnowieckich z Fajglą Brenner i in. o 145.851 zł.
8. 1578/34 r. Skarbu Państwa z Franciszką Szablińską o 450 zł.
9. 105/34 r. Antoniego Szulakowskiego skarga na czynności komornika.
10. 1768/34 r. Banku Handlowego w Warszawie z Marją Scibor-Rylską o 68.080 zł.
11. 1724/34 r. Banku Handlowego w Warszawie z Józefem Cichockim o 16.756 zł.
12. 1507/34 r. Marjana Szatyńskiego p-ko Kolegjum O. O. Jezuitów o 1.120 zł. 86 gr.
13. 1767/34 r. Feliksa Dobrskiego ze Skarbem Państwa o 15.348 zł. 72 gr.
14. 106/34 r. Jerzego Buławy p-ko Janowi Buławie i in. o prawo własności do ziemi.

Posiedzenie niejawne.

1. 1302/34 r. Stefana Konona p-ko Państwowemu Monopolowi Spirytusowemu o 1.956 zł. 15 gr.

Drukarnia „ZORZA" Wileńska 15.

5. 108/34 r. Paraskiewi Kolesnik p-ko Michałowi Popielsko o spr...
7. 1151/34 r. Mikołaj Saka i innych z Elżbietą Bachowską o wy... z posiadania ziemi.
8. 110/34 r. Julijanny Filimoniuk z Agatą Bondaruk o ziemię.
9. 102/33 r. Tekli Ciereszko p-ko Ignacemu Ciereszce o prawo w... do gruntu.
10. 81/34 r. Jana Abako z Zygrydą Abako i in. o ziemię.
11. 105/34 r. Adolfa Sidorowicza z Feliksem Kropisarskim o unie... ważnienie umowy.
12. 46/34 r. Justyny Olaczukowej p-ko Janowi Olaczukowi o alim...
13. 11/34 r. Natalii Filipczukowej p-ko Bazylemu Filipczukowi o ... wo własn. do maj. nieruch.
14. [illegible] r. Pauliny [illegible] Olejnikow, [illegible] Kazimierzowi [illegible] i in. o ziemię.
15. 1189/34 r. Ireny i Zygmunta Barszczewskich p-ko Adamowi Eg... nowi, op. nad. norm. gm. Julii Bystrowskiej o usz... obligu i umowy dzierżawy, za nieważne i ekspedy...

Na dzień 23 listopada 1934 r. godz. 10 rano.

1. 129/34 r. Stefanji i Emilji Zawadzkich p-ko Franciszkowi Zapol... mu o spadek.
2. [illegible] r. [illegible] o prawo własności spadków.
3. [illegible] r. [illegible] p-ko Skarbowi Państwa o 143... zł. gr. ...
4. 1101/34 r. [illegible] Romana p-ko Mikołaj Olesiejewicz o ... wo do spadku.
5. [illegible] r. [illegible] o ... zł. 4900 zł.
6. 127/34 r. Natalii Pawliniuk z Aleksandrą Pawliniukową o alime...
7. 2290/32 r. Tow. Kup. i Zakł. Hutn. Sosnowieckich z Fajgą Bre... o 14,881 zł.
8. 1026/34 r. Skarbu Państwa z Franciszkiem Szablińskim o 490 zł.
9. [illegible] r. Antoniego Santokowskiego [illegible] na czynności komorn...
10. 1/34 r. Banku Handlowego w Warszawie z Marią Szabor-Kę... o 8613 zł.
11. [illegible] r. Banku Handlowego w Warszawie z Józefem Cichoc... o 18,203 zł.
12. 1502/34 r. Mieczysława Szatyńskiego p-ko Bolesławowi, Ch... Jerz... o 1,127 zł. 50 gr.
13. 1707/34 r. Feliksa Kobrzyckiego ze Skarbem Państwa o 13,918 zł. 7...
14. [illegible] r. Józefa Bułłowy p-ko Janowi [illegible] i in. o pr... własności do ziemi.

Posiedzenie niejawne.

1. 1320/34 r. Stefana Kopona p-ko Państwowemu Monopolowi Sp... spirytusowemu o 1,580 zł. 75 gr.

[illegible] „ZORZA", Wileńska 28